

Tijd vliegt

door Stan Putnam

"Het is tijd voor verandering!" Ik werd wakker door de reflectie van de zon in een plas water met deze gedachte in mijn hoofd.

"Waar komt verandering vandaan?", vroeg ik mijzelf hard op af. En pardoes viel er een ei uit de lucht. "Van boven dus", grinnikte ik bij mijzelf. Ik liet een kleverige draad uit mijn achterwerk stromen om pols hoogte te nemen. Het was een ei van ongeveer dezelfde grootte als mijn poot. Waarschijnlijk van een ander insect. Ik wilde om hulp roepen maar ik bedacht me. Dit was waarschijnlijk iets wat ik in mijn eentje moest doen, net zoiets als slapen, maar dan heel anders. Ik klopte op het ei en het ging open. Er zat een huilend groen wezentje in. Iets had een briefje op de schaal geplakt. Op het briefje stond geschreven: "Alstublieft, mijn dochter, ze heet Zara. Ik heb geen tijd meer om voor haar te zorgen, ik hoop dat u dat wel heeft. Toedelo!". Hoewel het nogal een vreemde bevalling was accepteerde ik het feit dat ik zojuist vader was geworden. Ik draaide me om om te kijken hoe Zara het maakte en merkte dat ze tandjes gekregen had, ook waren er voelsprietten uit haar hoofd gegroeid. Vreemd. Ik zal wel langzaam lezen...

We klommen samen naar boven en ik legde haar op mijn stoel zodat ik zelf alles kon overdenken. Ik pakte mijn breinaalden en bedacht dat ik een truitje voor haar ging breien. Terwijl ik in elk van mijn 8 armen een stok had en ik de wol bespeelde dacht ik na over hoe het nu verder moest. Ik kon haar toch moeilijk in mijn eentje opvoeden? Een alleenstaande vader met een kind, wat zal men wel niet denken! Ik schrok van mijn gedachten. Zara was gewoon een lief, groen meisje met voelsprietten waar ik nu nog niet zoveel over wist.

Toen ik het haar aan wilde trekken kreeg ik het niet over haar hoofd. In mijn herinnering was ze een kop kleiner. Ik pakte Zara op en staarde in de verte toen ik opeens hoorde "Wat eten we vanavond?". Van schrik verloor ik mijn evenwicht en we vielen beiden van het web. Ik kon mezelf nog net vastgrijpen met een draad uit mijn derrière, maar Zara gleed door mijn poten. De verandering was me duidelijk niet gegund. Ze lag waarschijnlijk in duizenden stukjes tussen de bladeren op de grond. Krokodillen tranen stroomden over mijn wangen toen ik kinderlijk gelach van achter hoorde komen: "HAHAHA! Papa, leuk spel! Nog een keer!". Daar vloog het meisje dat ik nog maar net ontmoet had, maar waarvan ik wist dat ze belangrijk voor me was. Ze had prachtige transparante vleugels gekregen. Mijn tranen veranderden in tranen van geluk.

Toen ik van de schrik bekomen was gingen we samen in het gras zitten. Ze begon me allemaal moeilijke vragen te stellen over waar ze vandaan kwam, hoe het werkte met de bloemetjes en de bijtjes, wie haar mama was en nog veel meer. Ik vond het moeilijk om antwoord op die vragen te geven. Ik zei dat ze maar wat bloemetjes moest gaan plukken voor de lunch. Normaal zou zij mijn lunch zijn, maar ik besloot dat ik vegetariër zou worden.

Terwijl ik de taaie stelen kauwde en herkauwde zei Zara ineens "Ik wil een piercing" ik verslikte me zo erg dat de taaie massa minstens 10 centimeter de lucht in schoot. "WAAAT!?" riep ik, "Daar komt niks van in jongedame.". Ze keek me verontwaardigd aan en begon aan een stuk door te vertellen dat het háár lichaam was en dat ze zelf mocht beslissen wat ze daar mee deed, dat ik de pot op kon en dat ze weg zou lopen als ze er geen mocht. Uiteindelijk gaf ze zich gewonnen toen ik begon te dreigen met webarrest. Ik vond haar erg gebekt voor een meisje van amper 5 uur oud. Terwijl zij boos afwasde luisterde ik naar de radio en viel ik langzaam in slaap.

De zon stond hoog aan de hemel toen ik wakker werd. Even was ik bang dat ik alles van de afgelopen morgen gedroomd had, maar gelukkig zat daar een een vrouw, geen kind maar een echte vrouw aan de rand van ons web. Ze rookte heel elegant een sigaretje. Ik wilde er wat van zeggen, maar het klopte niet. Ik had het gevoel dat ik niet de juiste persoon was om het tegen haar te zeggen. Ik ging naast haar zitten en we schommelden op de rand van mijn web. Ze knipte haar nagels met een tangetje. Ze vlogen alle kanten op. Ze vertelde dat ze weg wilde, weg van het web. We zouden naar de zon gaan en vanaf daar zouden we naar de maan vertrekken. Zodoende zat ik een kwartiertje later met boterhammetjes en een rol wc papier in een knapzak op haar rug. We vlogen richting de zon die alweer op haar weg was om onder te gaan.

Na een uur vliegen begon ze, vermoeid, aan de afdaling. We zetelden ons op een mooie, rode paddenstoel en zwegen een lange tijd. Ik bekeek haar terwijl de miniscule haartjes op haar hoofd langzaam van lichtgroen in grijs veranderden. Hoewel ze zich sterk hield zag ik dat ze moeite met het onontkoombare had.

De frustratie was duidelijk zichtbaar in haar ogen toen ze zei: "Ik kan niet meer vliegen." Ze snikte zachtjes en ik droogde haar tranen met een flauwe grap. Haar lach was nog precies hetzelfde als vanmorgen, als een kind zo zoet. We praatten over koetjes en kalfjes om een bepaald onderwerp, dat wel heel snel dichtbij kwam, te vermijden,

Toen ik vanmorgen wakker werd had ik nooit kunnen verwachten dat mijn leven in een klap zo kon veranderen. En nu zat ik op de rand van mijn web naar de ondergaande zon te kijken met mijn ongelofelijk stoere dochter. Ze ging liggen om niet meer op te staan. Mijn beste vriendin en dochter, de eendagsvlieg, kwam, zag en overwon mijn hart.

‘Tijd Vliegt’ is het winnend verhaal van de schrijfwedstrijd van Books 4 Life en JoHo Amsterdam, 2010. Volgens de jury (Krijn-Peter Hesselink, Marieke Groen en Nicolien Kegels) komen de hoofdpersonages in een verrassende wereld terecht in een stijl die doet denken aan de verhalen van Toon Tellegen.